

[A. C. D. Petersen.]

ikke acceptere, og jeg anbefaler at stemme imod det i Dag — det ligger i Sagens Natur, idet vi er Modstandere af den nævnte Valgretsalders.

Det ærede Medlem Hr. A. C. Mortensen og for øvrigt ogsaa den højtærede Minister følte sig i høj Grad ilde berørt ved, at jeg havde antydnet, at der kunde være en Uenighed mellem Regeringspartierne. Jeg kom aabenbart her til at trykke paa en Byld, som mere og mere modnes til, saa der nu kun er Spørgsmaal om, hvornaar Operationen skal foregaa; ellers kunde de paa-gældende Medlemmer ikke have lagt saa meget i min Udtalelse, eftersom det jo samtidig fra Regeringsside diskuteredes, hvorledes andre Partier enedes i denne Sag. Den højtærede Minister var allerede ved første Behandling og nu ogsaa ved anden Behandling inde paa, at de to Oppositionspartier ikke enedes saa forfærdelig godt, og naar det er tilladt den højtærede Minister at tale saaledes, maa det vel med den Talefrihed, der er i dette Ting, ogsaa være mig tilladt at gøre de Bemærkninger, jeg har gjort om Partierne paa den anden Side. Det generer ikke mig, at man har sammenlignet Enigheden mellem de to Oppositionspartier til forskellige Tidspunkter, saa meget mindre som den højtærede Minister jo paaviste, at det andet Oppositionsparti i høj Grad har lært af mit Parti. Det kan jeg kun være overmaade tilfreds med, og det betyder jo, at Samarbejdet i Fremtiden forhaabentlig vil blive endnu bedre, end det har været, hvad jeg hilser med den største Glæde og Interesse.

Ministeren mente, at jeg havde fremført nogle filosofiske Betragtninger over Magtforholdene i denne Sal, og jeg kan ikke undlade at nævne den Udtalelse, der derefter fulgte: Ministeren kunde konstatere, at min Anseelse i Landet ikke var af saadan Art, at jeg kunde udtale mig om disse Magtforhold. Jeg kan da ikke undlade at spørge Ministeren, om Ministeren har nogen som helst Oplysning om, at min Anseelse i Landet paa noget Omraade lider af nogen som helst Brist. Jeg ønsker gerne den højtærede Ministers Svar herpaa, idet jeg ikke haaber, jeg skal betragte Ministerens Bemærkning som en Insinuation mod min Anseelse. Ministeren var ogsaa inde paa, at mine Evner var større, end jeg ofte gav Indtryk af. Jeg kunde naturligvis føle mig foranlediget til at omskrive dette og anvende Udtalelsen i omvendt Orden paa den højtærede Minister, men det skal jeg undlade at gøre; det vilde nemlig ikke være høfligt over

for den højtærede Minister, og jeg vil ikke gøre mig skyldig i nogen Uhøflighed.

Ministeren argumenterede med, at Restancer med Ejendomsskatter nu efter Ændringerne til Lovforslaget vil faa en meget mindre generende Betydning for Skatteyderne, end Tilfældet er nu, ja, Ministeren vilde endogsaa reducere Kravet om, at man skulde have betalt, til at være næsten uden Betydning, for nu ligger det hele saa langt tilbage, sagde han. Det er mig kærkomment at kunne konstatere, at den højtærede Minister ser saaledes paa dette Spørgsmaal, men ikke desto mindre agter den højtærede Minister ikke at tage Hensyn til, at begge Oppositionspartier gerne ønsker, der kunde opnaas Enighed paa dette Omraade. Dette kaster jo et skærende Lys over de Udtalelser, der er faldet fra Ministerbænkene og fra nogle ærede Medlemmer til venstre i Salen om, at det man ønskede, var, at alle Partier saa vidt muligt skulde enes om Forslagene, naar de var sagligt begrundede. Naar Ministerens Opfattelse er som her tilkendegivet, kan det kun være Magtbrynde, der forhindrer ham i at tage Hensyn til de to Oppositionspartier, som ønsker denne Ændring.

Jeg maa ogsaa gentage, hvad jeg allerede een Gang har henvist til, at Københavns Kommune har ikke Bestemmelsen om Ejendomsskatternes Betaling, og ogsaa i det Ændringsforslag, der nu foreligger, og som Ministeren har ladet sig overbevise om er fortrinligt, selv om Ministeren ikke fra første Færd var klar over det, har man mere end et Sted indført, at Ejendomsskatterne undtages i København. Naar jeg før henviste til, at Københavns Kommunalbestyrelse her var klogere, end den højtærede Regering er, ja, saa var det jo — og det erkendte den højtærede Indenrigsminister ogsaa —, ikke fordi jeg troede, man lavede Valgloven selv i København, men fordi jeg gik ud fra, at den højtærede Indenrigsminister nu som før tager Hensyn til, hvad Københavns Kommunalbestyrelse ønsker. Jeg maa da gaa ud fra, at Københavns Kommunalbestyrelse ikke er imod, at den paagældende Bestemmelse er indført; hvis det er Tilfældet, vilde jeg sætte Pris paa, at Ministeren vilde oplyse derom, men det kan jeg næppe tænke mig.

Ministeren mente, at jeg var uberegtiget til at anføre, at der var noget i Ændringsforslag Nr. 5's Tekst, som ikke var helt sammenfaldende med det øvrige; det var dette, at man skulde være Skatteyder for at have kommunal Valgret, men Ministeren indrømmede jo, og maa indrømme, at man kan have